

Марко имъ се много жално моли:
— „Почакайте, турци Солунчане,
Нѣщо ми се вѣвъ друмъ мъгла вдига,
Дано бждатъ черни калугери,
Да се азе чисто изповѣдамъ —
Въ наша вѣра такъвъ законъ има, —
Когато ще юнака да губятъ
А тѣ го първомъ изповѣдатъ,
Изповѣдатъ и прѣчестъ му даватъ“...
Почакали турци Солунчанъ,
Достигнали до два калугери,
Калугери — стари духовници.
Че продума стария духовникъ:
— „Хвали вазе, турли Солунчане,
Я пуснете Марку дѣсна ржка,
Да направи Марко кръстъ на себе
Да си него чисто изповѣдамъ,
Че е Марко много грѣшна душа.
Послушали турци Солунчане,
Отвързали Марку дѣсна ржка,
Та направи Марко кръстъ на себе.
Надали се турци Солунчани,
Да извади стария духовникъ,
Да извади книга и патрахиль.
Не извади книга и патрахиль,
Но си бръкна подъ расо калугерско,
Та извади сабя дипленица,
Дѣто сѣче дърво и камене.
Разигра се Марко добъръ юнакъ,
Завъртѣ се налѣво, надѣсно,
Та погуби турци Солунчане.

